

ПЪСЕНЬ.

Додѣло ми е, майчице,
По чужди села да бродя,
При чорбаджии умразни
Аргатинъ пусто да ходя!

Хората, майко, охолни,
Туй милость, що е, не знаятъ,
Катъ псе не жалятъ сирмаха,
За мойта младость не хаятъ.

— Кажи ми какво, сине ле,
За тебъ да сторя горкана,
Когато и отъ татко ти
Имане не ти остана?

Овцитѣ — мжка отгледна —
Прѣзъ гладна зима измрѣха,
А ниви чудо хубави
За борчъ — давнина — земаха.

И Т. Карановски.